

disse Selskaber anvender deres Midler paa den Maade, saa vil det ikke være muligt at faa Folk nede hos os til at forstaa, at de skal stilles daarligere end de forsikrede Nord for den gamle Grænse.

Men selv om vi ser bort fra de sønderjydske Landsdele, forstaaer jeg ikke rigtig denne Forskel paa Kroneforsikringer og Markforsikringer, for den Gang disse Forsikringer blev tegnet, i Tiden før 1. Juli 1914, var der sikkert ikke et Menneske, der tænkte, at der vilde være Forskel paa, om man havde 9 tyske Mark eller 8 danske Kroner, saa de Folk, der har tegnet Markforsikringer, har jo egentlig ikke gjort sig skyldig i nogen Letsindighed i Forhold til dem, der har tegnet Kroneforsikringer. Jeg synes, at naar man vil skride til en Hjælpeaktion, er det urigtigt, at saadanne rent tilfældige Forhold, som det i mange Tilfælde vil være — der er sikkert mange, der paa det Tidspunkt ikke har tænkt meget over, om de tegnede Mark- eller Kroneforsikringer — skal være afgørende for, om der ydes Støtte eller ikke. Derfor mener ogsaa jeg, at det er nødvendigt at underkaste Sagen en Udvalgsbehandling, for at man kan faa disse Forhold gennemdrøftet.

For øvrigt mener jeg, det er glædeligt, at Forsikringsselskaberne har taget Initiativet til at yde en Støtte i det her omhandlede Forhold. Ganske vist tror jeg ikke, det er ren Menneskekærlighed, der har dikteret Forsikringsselskaberne deres Holdning — de har selvfølgelig ved Siden af at ønske at støtte disse Mennesker ogsaa tænkt paa, hvad Betydning det kunde have, at Tilliden til hele Forsikringsvæsenet blev styrket —, men rent bortset fra Motiverne maa man hilse med Glæde, at de private Selskaber har taget Initiativet til at søge at bøde noget paa den Skade, der er sket ved de fortvivlede Valutaforhold, der er kommet til at herske i forskellige Lande i Europa.

Jeg kan gaa med til, at man begrænser Forsikringerne til dem, der er tegnet forinden den 1. Juli 1914. Fra det Tidspunkt var man i Krig og maatte regne med, at Markforsikringer var mere usikre, end man havde Behov at regne med tidligere.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen antydede, at der kunde være Tale om andre Selskaber end tyske. Jeg tror ikke, det Forhold vil have nogen stor økonomisk Betydning. Jeg ved ikke, hvad Betydning det kan have udover det øvrige Land, men hos os vil det i alt Fald ingen

Rolle spille. I det hele tror jeg ikke, at det for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende vil være noget meget stort økonomisk Spørgsmaal. En hel Del af de forsikrede dernede har allerede faaet en Regulering gennem Valutareguleringen, og de vil jo ikke kunne forlange at blive hjulpet to Gange, saa jeg tror ikke Spørgsmaalet har nogen meget stor Rækkevidde. Men jeg tror, det er ganske nødvendigt, at vi ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag tager Hensyn til de Stemninger, der vil udløses nede hos os. Jeg har ikke nogen Oversigt over, hvor mange Forsikringer det i Øjeblikket drejer sig om, men hvad enten det er faa eller mange, maa man tænke paa, hvad de Folk vil føle, naar andre bliver hjulpet, som man egentlig skulde synes havde i alt Fald ikke større Krav paa det end de.

Jeg slutter mig til de Konservatives Ordfører og Venstres Ordfører i Ønsket om en kort Udvalgsbehandling. Jeg tror, at disse Spørgsmaal vil kunne klares forholdsvis let i Udvalget. Det behøver ikke at tage lang Tid, og det er jo ogsaa Meningen, at Lovforslaget skal fremmes hurtigt, men en saadan Udvalgsbehandling er efter min Mening ganske nødvendig.

Socialministeren (Borgbjerg): Maa jeg takke de 4 ærede Partiordførere for deres velvillige Holdning til dette Lovforslag eller til de to foreliggende Lovforslag — de har jo udtalt sig om begge under eet. Jeg skal svare paa de enkelte Bemærkninger, der er faldet.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen fandt en Modsigelse mellem Lovforslagets § 1 og Udkastet til Vedtægt, idet det i dette stadig forudsættes, at det er Forsikringer i Kronemønt, men derom staaer der intet i Lovforslagets § 1. Dermed forholder det sig saaledes, at Udkastet til Vedtægt er aftrykt ordret, saaledes som det fulgte med Forsikringsraadets Skrivelse til Indenrigsministeriet af 23. Februar 1924. I denne Skrivelse henvises der til et vedlagt Udkast til Vedtægter. Det er altsaa et historisk Dokument, som man ikke uden videre kunde forandre. Det ærede Medlem vil f. Eks. se, at i dette historiske Dokument findes Ordene „Indenrigsministerium“ og „Indenrigsminister“, og det har man naturligvis ikke forandret, paa det Tidspunkt var det rigtigt, medens der derimod i Lovforslaget stadig staaer „Socialminister“ og paa eet Sted „Socialminister (Indenrigsminister)“. Men jeg ved for øvrigt — det skal jeg gerne erkende —, at i det